SECUNDA CARE A SCHIMBAT DESTINUL

În timp ce o aşteptam pe micuţa Mary să vină de la şcoală, privirea mi-a alunecat către fereastra prin care puteam zări aproape în întregime strada pe care locuiam.

O maşină a frânat violent, chiar în faţa unei bătrâne care se aventurase prea imprudent în traversare, în afara spaţiului marcat special. Am avut o tresărire de spaimă, dar din fericire femeia s-a ales doar cu o sperietură.

Am privit-o atent: era chiar vecina mea, dna Smithson!

"Câte astfel de scene au loc în fiecare zi... Câte dintre ele se sfârşesc în mod tragic...", mi-am zis, în timp ce inspiram adânc fumul de ţigară, încă sub impresia vizionării scenei precedente.

Pentru o clipă, un fel de imagine blurată mi s-a perindat prin faţa ochilor.

M-am scuturat şi am privit din nou strada cu atenţie: maşina a dispărut în trombă, în timp ce sărmana doamnă Smithson se îndrepta încet către bloc.

Soneria de la intrare m-a smuls din starea uşor contemplativă: Doris se întorsese acasă!

*

" Bună, iubito, i-am zis în timp ce o îmbrăţişam tandru. Cum a fost azi la job?"

"Pfff... Tant bien que mal, cum ar zice francezul. Nimic deosebit. Tu?"

"Şi eu la fel. Doar că mă gândesc, pe zi ce trece, că pentru a schimba radical viaţa unui om uneori e nevoie doar de o fracţiune de secundă... Poate mai puţin".

"Aşa este... dar de ce spui tocmai acum asta?".

"Între altele, tocmai am văzut cum o viaţă de om a fost salvată de o asemenea fracţiune. O maşină a frânat la un centimetru de dna Smithson, vecina noastră".

"Teribil... Dar cine spune că s-a schimbat ceva? Eu am mai degrabă impresia că viaţa şi moartea rămân aceleaşi... indiferent cât de mult ne dorim să putem interveni în cursul evenimentelor...".

"S-ar putea să ai dreptate... dar acum sunt foarte obosit, vreau să nu mă mai gândesc", i-am răspuns şi am sărutat-o pe buzele moi, fragede.

Am făcut dragoste cu pasiune, ca la începuturile relaţiei noastre, apoi am adormit epuizaţi.

Viaţă şi moarte... Alegere şi predestinare. Am încercat de multe ori să-mi imaginez cum arăta lumea la început, în prima zi după crearea sa. În închipuirea mea, era tăcere, o tăcere imensă, albă, atotcuprinzătoare. Primul strigăt, ancestral, a fost cel care a spulberat liniştea, aruncând asupra noastră blestemul păcatului şi al reîncarnării...

De atunci avem mereu, clipă de clipă, o datorie de răscumpărat. O culme de atins, un pariu al autodepăşirii.

Ştiu că poate suna ciudat, având în vedere că stă scris că "la început a fost cuvântul". Dar nu este decât o viziune a unui artist prea detaşat de realitate şi prea damnat de eternitate... Nu vă pot oferi adevăruri, ci doar o posibilitate într-un milion...

...La fel ca şi viaţa bietei dne Smithson. Dacă părinţii ei nu s-ar fi cunoscut, dacă nu s-ar fi iubit, dacă mama sa ar fi decis să facă un avort... Dacă naziştii ar fi prins-o în timpul războiului, deconspirându-i originea evreiască... dacă ar fi plecat în excursie în Thailanda şi ar fi fost înghiţită de tsunami... dacă maşina ar fi frânat o secundă mai târziu...

Sunt prea mulţi de "dacă", e tot ce pot să spun.

Doris... Mary... Bine că sunteţi aici, aproape... În căminul liniştit.

A doua zi am plecat către job fără niciun chef, la fel de obosit şi de îngândurat ca şi în ziua precedentă.

*

Am ascultat absent discursul şefului, am mâncat un sandwich cu pui, apoi m-am afundat în muncă, în faţa calculatorului, fără să mă mai gândesc la nimic. Ore întregi în care trebuia să rămân perfect concentrat, să mă decupez de exterior.

De-abia după ce am fost sigur că m-am încadrat în ceea ce era planificat pentru acea zi, m-am hotărât să deschid messenger-ul. Voi

închega câteva conversaţii, poate o voi prinde un pic şi pe Doris, apoi voi pleca înapoi spre casă.

Am rămas stupefiat când am citit următorul add request: "true_blue991 wants to add you on his messenger list as...".

Imposibil! Ce farsă mai e şi asta?

Acesta era ID-ul unui bun prieten, care murise cu câţiva ani în urmă. Nu numai că acel cont fusese dezactivat, dar familia făcuse o cerere specială să nu fie preluat acelaşi ID, nici mai târziu, de către nimeni.

Iar calculatorul nu dă erori. Dacă, de pildă, cineva ar avea ID-ul "true_blue991**2**"**,** sau chiar "true.blue991", adică "dot" în loc de "underline", atunci exact aşa mi-ar apărea şi mie în request-ul respectiv.

Un frison rece m-a străbătut din cap până în picioare. Nu puteam înţelege.

O fi, totuşi, vreun hacker. Cineva care s-a strecurat printre reguli, care a ştiut cum să le încalce. Altă explicaţie nu poate exista.

I-am dat "deny" şi mi-am văzut în continuare de ale mele.

Ahh... uitasem! Astăzi eu trebuie să o iau pe Mary de la şcoală. Bine că mi-am adus aminte!

M-am urcat în maşina pe care o aveam de vreo câţiva ani şi am demarat încet, ca pentru o promenadă.

Am privit cu atenţie copacii de la marginea drumului, trecătorii rari şi plictisiţi, praful şi cerul. Viaţa ar putea fi un lucru atât de simplu... dacă am înţelege-o. Mi-am adus aminte, pentru o secundă, că şi eu am fost de vârsta lui Mary, că îmi era teamă să nu fiu abandonat în acea clădire, despărţit de părinţi...

Biata Mary, probabil că nici ea nu înţelege prea bine la ce folosesc interminabilele ore de curs...

Când am ajuns în faţa şcolii, eram destul de emoţionat şi nu mai aveam răbdare să o văd apărând, să-i privesc silueta micuţă cum aleargă pe lângă gardul şcolii şi să-i admir minunaţii ochi de un albastru deschis ca cerul...

"Mary!".

"Tată!".

"Ai fost cuminte astăzi? Hai, mergem acasă!".

"Mergem, dar... Să nu spui nimănui, astăzi...".

S-a uitat împrejur, ca pentru a se asigura că nu ne aude nimeni.

"Ce e, Mary, ce să nu spun? Ce s-a întâmplat astăzi?".

"Astăzi am văzut... o fantomă", adăugă, aproape în şoaptă.

"Brr...!", am încercat să dau o nuanţă ironică evenimentului.

"Ştii ce e o fantomă, nu?".

"Cred că da...", am răspuns. "Dar mai spune-mi tu".

"Este un spirit al unui om mort, care se reîntoarce pe Pământ, printre cei vii... într-o altă formă".

Mărturisesc că în faţa acestei explicaţii mi-a pierit cheful de râs.

"Şi unde ai văzut-o, Mary?".

"În spatele şcolii... E un depozit părăsit. Profa nu ne dă voie acolo, dar... am păcălit-o".

"În regulă, fetiţo... Eu te cred. Dar lasă că o să vorbim altădată despre asta".

Acasă, i-am povestit lui Doris cele întâmplate.

"Nu ştiu ce să mai cred... Sunt obosit, tracasat, stresat la maximum... Numai de paranormal nu am nevoie acum".

"Fără paranormal nici noi nu am fi ceea ce suntem... Dar acum nu am chef de conversaţie... Vino mai aproape...", îmi şopti şi mă cuprinse cu braţele.

"Nu am fi ceea ce suntem? Cum adică?".

"Lasă... Nu contează...".

Mi-am afundat faţa în pieptul ei, apoi am dezbrăcat-o încet, savurând fiecare moment.

"Ba contează... enorm de mult", am rostit, dar n-am mai continuat.

Când mă pregăteam să îi acopăr trupul de sărutări, mobilul m-a înştiinţat că am primit un nou mesaj scris. Era un sunet strident, oarecum neplăcut, care mă făcea întotdeauna să verific mesajul aproape imediat, deşi evident că puteam amâna momentul în cauză.

"Scuză-mă doar o secundă", i-am spus lui Doris şi m-am îndreptat în grabă către aparat.

"Salut! Când ieşi la o bere? Aştept SMS. Mike T.".

"Ce dracu' e porcăria asta?", am strigat şi am aruncat telefonul în partea cealaltă a camerei. "Mai am puţin şi înnebunesc!!!".

"Ce s-a întâmplat?", mă chestionă Doris, în timp ce-şi trăgea un halat pe ea. "Iar de la job?".

"Nu... Mai rău...", i-am răspuns, dezorientat. "De pe Râul Styx".

Mike T. se semna răposatul meu prieten, alias true_blue991. *Când ieşi la o bere?* era mesajul pe care mi-l trimitea mereu. Îşi încheia întotdeauna textul cu *Aştept SMS.* Cu litere mari.

*

Am decis ca şi de această dată să ignor bizarul mesaj. Oricine ar fi farseurul (dar cum oare se făcea că ştia exact cum se exprima Mike sau care era ID-ul lui?), o să încerc să-l determin prin tăcerea mea prelungită să se plictisească de astfel de glume proaste. Dacă va avea totuşi ceva important de spus, să aibă curajul să vorbim faţă în faţă...

Am ieşit într-o plimbare prelungită, fără niciun scop aparent. Se acumulase prea multă tensiune în mine, mă simţeam ca un vulcan gata să erupă. Însă nu voiam să fac o criză care mi-ar fi putut dăuna - atât mie, cât şi celor din jurul meu.

Ce este viaţa? Încotro ne îndreptăm? Ce urmează, cu adevărat, unui fatidic salt în gol?

Mi-am adus aminte, involuntar, de maşina care frânase în faţa vecinei mele.

După un periplu prin baruri şi cafenele, m-am hotărât să trec un pic pe la cimitirul unde se odihnea bunica mea, atât pentru a achita taxa anuală, cât şi pentru a mă reculege un pic la mormântul ei.

Era ceaţă, relativ frig şi nu foarte multă lume. O asemenea atmosferă nu putea să îmi apară altfel decât lugubră - oricum nu te poţi simţi prea în largul tău într-un cimitir, dar cu un astfel de "decor", lucrurile puteau lesne scăpa de sub control.

"În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh", am încheiat, după ce am rostit o scurtă rugăciune lângă piatra funerară.

Privirea mi-a fost atrasă de o siluetă care semăna foarte mult cu administratorul blocului. M-am apropiat şi, într-adevăr, l-am recunoscut. Stătea în faţa unui cavou, la fel ca şi mine puţin mai devreme.

M-am uitat la inscripţia funerară. "INRI Bette Smithson".

"Sărmana doamnă Smithson! Cum s-a produs nenorocirea?", am exclamat, extrem de curios.

"Nu ştiţi?", mă întrebă administratorul, mirat. "Acum trei zile a călcat-o o maşină chiar pe strada din faţa blocului nostru, în timp ce traversa neregulamentar. Şoferul n-a mai apucat să frâneze".

"Cum adică, acum trei zile? Cum - o maşină?", mi-am manifestat uluirea. "Adică - vreau să spun - întâmplător mă aflam la fereastră atunci şi am văzut toată scena. Tocmai, că tipul a frânat milimetric, evitând astfel o nenorocire. Nu i-a atins nici măcar un fir de păr".

"Ehhh... şi eu am fost tânăr... Şi am băut mult...", replică administratorul, parcă nevrând să mă jignească, dar în acelaşi timp sugerând că fusesem prea beat pentru a discerne ce se întâmplase în mod real.

Imposibil! Asta chiar că întrece orice imaginaţie! Mă aflam chiar în faţa mormântului dnei Smithson, iar spusele administratorului privind cauza morţii nu le puteam pune la îndoială!

M-am frecat la ochi, ca în faţa unei halucinaţii.

"Cine ştie... Poate că în după-amiaza aceea am întrecut niţel măsura... Sănătate, mai vorbim!", i-am aruncat administratorului. Consideram ca fiind total lipsit de sens să-i explic acestuia adevărata natură a îndoielilor care mă cuprinseseră.

Nu sunt un laş, dar mă tem că va trebui să fug de toate acestea... Departe, cât mai departe...

Acolo unde Moartea nu poate atinge cu suflul ei otrăvit Viaţa. Unde încă mai avem resursele necesare pentru a visa. Nu către graniţă - aceasta din urmă este atât de fragilă...

*

M-am străduit, fără nici cel mai mic succes, să înţeleg de ce mi se întâmplau tocmai mie toate acestea. Începusem să înlătur varianta unei farse - dar nici ceva inteligibil nu rezulta din acest şir de întâmplări halucinante. Mesajele de la prietenul mort, fantoma văzută de Mary, apoi evenimentele contradictorii cu privire la dna Smithson...

Am spus că o secundă, poate mai puţin, este suficientă pentru a schimba un destin. Îmi menţin părerea. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, sunt **un** om, care am **o** nevastă, **o** fiică şi am avut **un** prieten şi **o** vecină...

Nu e loc de mai mulţi în tot acest story. Cel puţin, nu după regulile pe care le-am învăţat eu.

Dacă am încercat să imaginez lumea după Creaţie, poate că ar trebui să zăbovesc puţin asupra a cum va arăta aceasta după sfârşitul său. Vom plonja într-o altă lume? Într-o altă dimensiune? Moartea nu va mai fi, aşa cum ne promite, la un moment dat, Biblia?

Am obosit să mă mai întreb. Voi afla atunci când va veni momentul potrivit.

Acum ar fi mai bine să mă destind alături de Doris, să încerc să uit... Trupurile noastre contopite, alimentate de o energie aproape mistică, eliberate de o tensiune exclusiv sexuală...

Furat de propria reverie, nici nu mi-am dat seama când am ajuns în faţa uşii apartamentului. Mi-am lipit urechea de uşă, dorind să aflu

dacă Doris sosise deja acasă.

Am auzit-o cum dă drumul la duş, apoi i-am ascultat paşii lejeri, zgomotul inconfundabil pe care îl făcea atunci când mergea în picioarele goale... O simţeam, vedeam cum halatul alunecă de pe ea, pentru a se opri în mijlocul încăperii...

Toate acestea m-au excitat la culme. Am rămas aşa, lipit de uşă, ca şi cum aş fi fost un infractor, şi sub presiunea instinctului, am început să-mi deschei singur nasturii de la cămaşă, să mă palpez...

"Doris... eşti atât de frumoasă goală... Cei mai sexy sâni pe care i-am văzut vreodată!", am auzit, stupefiat, vocea unei femei.

"Şi tu eşti minunată... Am adus şi o casetă video, pentru a te încălzi mai tare... N-am uitat ce-ţi place!".

"Doris... sărută-mă acum, nu mai rezist...".

Am simţit că e mai mult decât pot îndura. Am răsucit cheia în broască şi am dat năvală în apartament, chiar atunci când cele două femei începeau să se atingă.

"Doris!!! Cine e asta? Ce mama dracului se întâmplă aici?", am strigat.

Doris a slăbit-o pe prietena sa din îmbrăţişare, a luat repede pistolul de pe masă şi l-a aţintit asupra mea.

"Cine eşti? Cum ai intrat aici? Ieşi repede afară, până nu anunţ poliţia!!!".

"Poftim???!!", am exclamat, siderat. "Cine sunt? Cum am intrat? Doris, ce se petrece? Vă drogaţi?".

"Scuză-mă, probabil e un maniac", i se adresă prietenei pe un ton mai scăzut, totuşi suficient de tare încât să aud şi eu. "Ieşi... Te rog, ieşi, vreau să evit un scandal!".

Am plecat capul în pământ. Îmi era din ce în ce mai clar că nu am nicio şansă să mă înţeleg cu ea. Ori ea era drogată, ori eu îmi pierdusem minţile.

Am vrut să mai adaug ceva, dar am renunţat şi am ieşit încet, închizând uşa fără zgomot.

Ce mi se poate întâmpla? Viaţa mea a devenit un coşmar, începând cu momentul în care am văzut cum autoturismul a frânat milimetric în faţa dnei Smithson.

O clipă e suficientă... Un declic, o secundă. Şi totul se va schimba.

Poate că, în fapt, stăm pe Pământ mai mult decât ar trebui... Şi nu mai puţin.

Când părăseam scara blocului, cu gândul de a mă refugia la vreun bar pentru a-mi pune gândurile în ordine, m-am ciocnit aproape de micuţa Mary, care se întorcea de la şcoală.

"Mary, stai un pic, să nu urci sus, fiindcă mama ta...", am încercat să o avertizez asupra unui lucru pe care, de fapt, nu i-l puteam încă explica.

"Aaaahhh!!! Încă o fantomă!!! Piei de aici!", strigă Mary. "Cum ai pătruns în lumea noastră?".

Da, cred că aceasta era, în fapt, lovitura de graţie. În faţa propriei fiice, ajunsesem **o fantomă.**

*

În acel moment, am simţit că nu mai rezist în faţa acestui thriller. Pe ce lume sunt, de fapt? Ce e de înţeles într-un story inimaginabil?

M-am hotărât să fac exact lucrul pe care îl evitasem cu obstinaţie până atunci. Anume, să-l contactez pe prietenul meu. Să răspund provocării.

Când am plecat, i-am şoptit micuţei Mary: "După cum am vorbit atunci, ştiu ce este o fantomă. Dar n-am aflat încă cine suntem noi".

"Ne vedem la o bere în locul cunoscut. Peste o oră fix. Prietenul tău dintotdeauna", am tastat pe telefon şi am expediat mesajul către Mike T.

În timp ce mergeam cu maşina, mi-am stăpânit cum am putut violentele emoţii, fumând şi punând muzica la maximum, de parcă aşa aş fi putut evita ceva... De parcă urma să mă despart pentru totdeauna de lumea cunoscută şi de plăcerile ei...

Ajuns la locul întâlnirii cu cinci minute mai devreme, am parcat maşina cu grijă şi m-am îndreptat către localul care îmi era atât de familiar: "La Joe".

Barmanul mi s-a părut că avea o privire ciudată. Desigur, nu mai era acelaşi de pe timpuri, îl schimbaseră, dar de ce mi-a aruncat o asemenea căutătură?

"Avem o muzică bună... O să vă placă *Dead Can Dance* ", rosti, cu acelaşi aer straniu.

"O să îmi placă ceea ce mă mai poate încă ţine în viaţă", am răcnit la el. "O bere Heineken rece", am comandat, ca pentru a depăşi momentul.

"Imediat, domnule... Nu trebuie să vă supăraţi", rosti şi dispăru undeva în spatele tejghelei.

Fix la ora stabilită, am văzut cum uşa localului se mişcă, pentru a

lăsa o siluetă să pătrundă înăuntru.
Inima îmi bătea cu putere. Oare este posibil să fie chiar el?
Peste câteva secunde, Mike T. stătea la aceeaşi masă cu mine.
"Ce-ai făcut în tot acest timp? De ce ai dispărut?".
"Treburi...", am răspuns vag. "Dar mă bucur că sunt aici. Tu?".
"Diverse... Important era să ne revedem".
"Sigur", am răspuns şi am ridicat paharul.
Apoi, într-un răstimp rezonabil, i-am povestit totul. Cum micuţa Mary a văzut fantoma, cum m-am trezit la mormântul dnei Smithson, deşi văzusem cu ochii mei cum maşina frânase la timp, cum am rămas stupefiat în faţa preferinţelor sexuale ale lui Doris, ca şi a faptului că nu mă mai recunoştea, şi, desigur, cu câtă uluire am primit mesajele sale, ştiindu-l mort de trei ani, într-un accident de motocicletă.
"Crede-mă că nu mai înţeleg absolut nimic. M-am gândit...", am ezitat uşor. "M-am gândit că m-ai putea ajuta tu".
"Prietene... Nu ai spus tu, la un moment dat, că o singură fracţiune de secundă poate schimba viaţa unui om?".
"Ba da, desigur", am răspuns. "Dar tot nu văd legătura".
"Răspunsul ar putea fi mai simplu decât îţi imaginezi. Ce ai spune dacă... Uff... S-ar putea să fii cam dezamăgit".
"Continuă. Dacă?".
"Există ceva care nu e nici drog, nici medicament pentru psihic. Ci, mai curând, câte un pic din amândouă. Ceva de ultimă generaţie folosit în cazuri extreme de respingere a realităţii".
"Cum... Cum adică?". Începeam să mă tem de răspunsul său.
"Să zicem că refuzi să accepţi că ai picat la facultate. Sau că o fată s-a măritat cu altcineva. Sau că tatăl tău e mort. Indiferent ce, principiul e acelaşi. Dacă te duci la doctor şi urmezi un tratament cu aşa ceva, substanţa respectivă îţi creează o realitate pe care să o poţi accepta. Fără să-ţi modifice personalitatea, dar... există un moment-cheie, de cotitură. Şi atunci, ca prin miracol, eşti deasupra liniei, nu dedesubtul ei, fata zice da în loc de nu, tatăl se vindecă în loc să intre în comă. Tot ceea ce urmează e o realitate care ar putea fi identică, dar e bazată pe premisa contrară".
"Bine, dar asta... Asta e o nebunie!!", am exclamat indignat. "Un drog bun pentru copiii de bani gata, pentru avortoni!".
"Se poate interpreta şi aşa, dacă vrei. Dar te asigur că a existat un moment al vieţii tale în care ai fost de acord. Ce meserie am eu?".
"Medic psihiatru", am articulat, tot mai dezorientat. "Doar nu vrei să spui că...".

"Ba da. Exact asta vreau să spun. Când ai simţit că nu mai poţi suporta, ai venit la mine şi ai fost de acord să încerci asta. Ai spus, textual, că *mai rău decât sinuciderea nu poate fi* ".

"Şi atunci... Ce s-a întâmplat cu adevărat? Care e realitatea?".

"Eşti sigur că vrei să ştii?".

Deşi groaza pusese stăpânire pe mine, am încuviinţat.

"Am ajuns la un punct de la care nu mai pot da înapoi".

"Doamna Smithson. A fost călcată de maşină în timp ce tu priveai pe fereastră. Dar tu ai văzut o frână salvatoare, şi astfel ai scăpat de povara decesului său. Doris. Este o lesbiană de care ai fost îndrăgostit nebuneşte. În realitate, te-a refuzat din cauza înclinaţiilor sale, dar, după tratament, în mintea ta, a devenit iubita ta şi mama copilului tău. Micuţa Mary. Nu avea cum să fie concepută de tine şi Doris, ca atare este un personaj complet fictiv (de unde şi înclinaţia ei către a vedea fantome), completat uneori de fiica minoră a vecinilor de la etajul 7. Eu însumi. Nu aveai nevoie de cineva care să ştie adevărul, aşadar m-ai omorât. În accident de motocicletă. Dar eu trăiesc, sunt bine merci. Să mai continuu?".

Am privit fix în pământ, nemişcat. Apoi m-au potopit lacrimile, nestăvilite.

Plângeam fără oprire, rezemat de masă.

"Idiotule! Ăsta nu e tratament, e crimă!!! Orice om are nevoie să-şi împlinească visul cu adevărat, să ştie că l-a putut face real, nu de un surogat ca ăsta! De o batjocură!!!".

"Crede-mă, te înţeleg. Dar eu nu am făcut altceva decât să îţi aplic tratamentul pe care, la vremea respectivă, chiar tu mi l-ai cerut".

"Şi atunci, de ce am mai văzut-o pe vecină moartă? Pe Doris, lesbiană? Pe tine, viu? Ca să-mi fac suferinţa mai aparte?", am adăugat, cu ironie.

"Nu, desigur că nu. Dar sub acest tratament nu ai voie să consumi alcool. Tu ai făcut-o, în repetate rânduri. De aceea".

"Şi cum să n-o fi făcut, dacă uitasem că sunt sub tratament? Eşti cel mai mare dobitoc care a existat vreodată!!!".

"Calmează-te, te rog! Îmi pare sincer rău. Hai să vedem ce...".

"N-am nevoie de părerile tale de rău! Cum mă întorc la Doris? La Mary? La dna Smithson? E tot ceea ce vreau! Nu mai pot trăi fără ele!!! E tot ceea ce mai am şi eu pe această planetă împuţită!!!".

"Ei, vezi... q.e.d. Cam acesta a fost lucrul pe care l-ai spus şi prima dată. A fost secunda care ţi-a schimbat destinul".

"Poftim?!", am îngăimat, înmărmurit. În pofida furiei, realizam că are dreptate.

"Vreau să mă întorc la ele... vreau să mă întorc la ele... vreau să...".

*

"Vreau să mă întorc... vreau să mă întorc... vreau să...".
Mă răsuceam în pat, cuprins de convulsii.
Doris s-a aplecat asupra mea, sărutându-mă pe frunte.
"Linişteşte-te, iubitule, uşor... Ai avut un coşmar...".
Am cuprins-o în braţe, ca pentru a mă asigura că e reală.
"Am visat? Doris, iubita mea, spune-mi că...".
"Ai avut febră mare... O maladie rară. Doctorul a spus să stai la pat, să iei tratamentul şi să nu bei alcool. Dar tu..."
"Ce a spus? Nu se poate, e un coşmar! Doris, tu eşti? Mă iubeşti? Suntem împreună?". "Dna Smithson trăieşte? Mary..."
"Da, sigur că da, linişteşte-te, acum...".
Chiar atunci, spre imensa mea bucurie, micuţa Mary a năvălit în cameră, târând după ea o păpuşă.
"Ooaaaaauuuu", făcu, ca pentru a ne speria.
"Ce e, micuţo? Ce s-a întâmplat?".
"Fantoma din depozit... Azi am vorbit iar cu ea".
"Şi ce ţi-a spus?".
"A venit să caute răzbunare... E a unui doctor, Mike T., care a fost ucis de un pacient după o reîntâlnire... Se pare că s-au certat rău de tot!".
"Ce spui, micuţa mea... ce spui...", am murmurat, pierdut.